

Capítol 6

L'Àfrica, allà on en Baako i la seva gent mantenen la puresa del joc, i on una Daila i un Dair van... Però llegiu-ho, llegiu-ho.

El viatge va passar sense pena ni glòria, així que us estalviaré l'avorriment. Una cosa a remarcar i que explicaré més endavant: des que vam desembarcar a Heathrow, més ben dit, des que vam entrar als passadissos de la terminal, la loquacitat de la Laura es va esmunyir i pràcticament no va badar boca fins que vam arribar a Mamuno. Com que suposava de què anava no vaig forçar res. Ja arribaria el moment que em digués el què. Bé doncs, un cop a Mamuno, encara asseguts a l'avioneta, vaig fer un gest a la Laura perquè no es mogués. Estàvem al mig del no res en una pista d'aterratge on només sobresortia la caseta d'abastiment de combustible i una petita oficina. Tres o quatre avionetes més esperaven per embarcar, per carregat benzina o vés a saber què. Vaig dir a la Laura que fes que el pilot carregués benzina i que aniríem frontera avall fins a Bokspits. Així ho va fer, i mai m'he deixat de meravellar per aquest fet. La Laura va parlar amb el pilot, un home d'uns quaranta anys que parlava un anglès precari, i com si li haguéssim dit bona tarda es va disposar a

fer el que volíem. La Laura tampoc em va preguntar res del canvi de plans i un cop a l'aire, quan li vaig fer notar, simplement va arronsar les espatlles i va seguir mirant per la seva finestra. Encara no era el moment, vaig pensar. Dues hores després vaig avisar la Laura, es va acostar i li vaig dir que ja érem a punt d'arribar, i que indiqués al pilot que aterrés allà on pogués. I com si res, el pilot va iniciar el descens, va buscar un punt adequat, va fer tres passades per assegurar-se de la bondat del lloc i a la quarta va aterrar. Un cop parada l'avioneta, vam baixar l'equipatge, la Laura es va acomiadar del pilot, va pagar la quantitat que suposo que havien acordat i es van separar. El pilot va iniciar el posicionament per enlairar-se, mentre nosaltres carregàvem els trastos cap a un petit bosquet de deu o dotze arbres com a molt, perquè encara que ja era mitja tarda el sol queia de valent. Un crit ens va fer girar: el pilot venia corrent cap a nosaltres i la Laura s'hi va atansar.

—Vol saber quan ha de tornar a buscar-nos.

—Digues-li que li ho farem saber. Podria ser que no calgués, no ho sé.

Després de parlar breument amb la Laura, el pilot es va acomiadar novament amb un somriure immens i va córrer cap al seu aparell. Dies més tard, parlant del pilot em vaig assabentar que tenia la recollida ja pagada, i aleshores vaig entendre el somriure. Bé, l'avioneta es va enlairar i va tornar per on havíem vingut. Nosaltres ens vam instal·lar sota els arbres. Com que la Daila no deia res, vaig encetar la conversa.

—He quedat aquí, o més o menys per aquí si més no.

—Ja. Ho suposo.

—Crec que en una hora seran aquí. No són pas gaire lluny però van a peu. I saben on som.

—D'acord.

—I com que no tenen res més a fer, no tenen pressa.

—Ahà.

—Ja callo doncs.

El silenci era absolut, llevat de la lleugera fresa del vent en moure les fulles i les branques dels arbres. Vaig aixecar-me i vaig explorar una mica els voltants, si més no per estirar les cames. Res interessant. Vaig tornar sota l'arbre decidit a esperar en silenci. Em vaig endormiscar. Desorientat, em va despertar la Laura, que em va dir que algú s'estava acostant. Efectivament eren ells, ja que havent arribat al punt de trobada va donar la impressió que actuaven amb recel. Així que em vaig aixecar i em vaig dirigir cap a ells. Les nostres esferes es van tocar, en vam fer una de sola i vam conversar en l'enrevessat idioma dels Dair, que ells parlaven encara en una forma més arcaica. La Daila es va acostar i els la vaig presentar. El seu grup era format per dos homes i quatre dones. Un dels homes era molt vell, mentre que l'altre no deuria haver fet els setze anys. De les quatre dones, tres eren molt joves i l'altra era extremadament vella. Dos de les joves es mantenien a uns trenta metres de distància. Eren les Daila, que poca cosa hi feien en afers de comunicació. Van preguntar-me per la meva Daila i els vaig dir que era la Laura. Aleshores em van preguntar per la meva Daifiad. Els vaig dir que no en tenia i que gustosament els explicaria què havia passat. L'home més gran em va interrompre i va dir que allò era digne de ser explicat als estels. Vaig suposar que a la vora del foc, com diem a casa.

Sense més, l'home jove va fer una mena de crit i van aparèixer uns quinze o vint homes que ens havien envoltat. Ja els havia detectat feia estona, però si era el seu sistema, què els podia dir? L'escorta, diguem-ne, va carregar les nostres bosses i tots plegats vam iniciar el camí cap al seu campament. Vam arribar-hi en uns vint minuts. Aleshores, si havien trigat tant en arribar era degut a l'estratègia de desplegament.

El poblat, desmuntable en poquíssima estona, era el típic de la gent nòmada de la contrada, on tot ho duïen a sobre. Pràctics i sense pretensions. En total devien ser unes cinquanta persones entre homes, dones i criatures. Primer de tot ens van presentar als principals homes de la tribu, i crec que més aviat van ser tots. Seguidament les dones es van emportar la Daila i jo em vaig quedar amb els homes. Van convidar-me a vestir-me com ells, és a dir: mínimament i guarnit amb uns quants collarets que vés a saber què significaven. Ho vaig acceptar perquè la roba que duïa em feia suar com un porc, però ja ho veuríem a la nit, no les tenia pas totes. Després del canvi de roba em van ensenyar els rodals del campament i per acabar vam anar cap a un foc apartat on vam seure els dos Dair i jo. Ja es feia de nit i la resta d'homes van marxar. Com que tampoc em comunicava amb ells, no els vaig trobar a faltar gaire. Mitja hora més tard es van presentar les tres Daila i les dues Daifiad. La Laura també anava vestida com elles. Quan va ser al meu costat em va somriure i va dir-me a cau d'orella que no m'hi acostumés, que això només ho veuria aquí. La veritat és que a la llum del foc precari, tallava la respiració de com anava. Dels detalls no cal que en sapigueu res. És cosa nostra.

El Dair més jove, que clarament era el cap de la tribu, em va convidar a explicar qui era, on era la meva Daifiad i què volia, per aquest ordre. Va dir també que estaven al corrent del que havia succeït mitja lluna abans, a la següent dimensió —es referia, evidentment, al que havia passat durant el traspàs de la Cristina—, i que, degut a allò, havien acceptat la meva súplica per poder viatjar als seus territoris. Tanmateix, ells també tenien preguntes i volien respostes. Va acomiadar les dones, inclosa la Laura, i aleshores li vaig demanar no només que no les fes marxar sinó que seria bo que elles també escoltessin la conversa, perquè moltes de les preguntes que tenia els interessaven directament. Les va aturar, però abans de decidir què faria em va demanar una mostra de les preguntes que a elles els interessarien. Cap problema: ells havien detectat homes i dones “especials” als seus territoris? Els vaig explicar que feia temps havia detectat aquestes persones als principals aeroports europeus. No n’havia investigat la resta, però. Sense immutar-se, el Dair més jove va fer seure les dones i els va dir que traduir la conversa seria feixuc però que esperava que valgués la pena. Si no hi tenia cap inconvenient —vaig comentar— podia fer una esfera de comunicació on tots entendríem el que hom digués, tot i que als Dair no ens caldria perquè ja ens comunicàvem amb la Daila i la Daifiad en les seves dolces llengües. Va fer un lleuger somriure i va dir que després d’haver presenciats els actes de la lluna anterior no ho dubtava. Doncs endavant.

Vaig començar a explicar-los qui era jo, i no duia ni quatre frases que la Laura va començar a riure, les altres dones també reien per sota el nas. Me la vaig mirar una mica enfadat i li vaig preguntar què era el

que li feia tanta gràcia. Ara totes les dones reien obertament.

—Perdoneu-me —va dir la Laura—. Aquest és el vostre llenguatge? És que és tan enrevessat i fa tantes voltes per dir una cosa simple que m'ha fet molta gràcia. Ho sento.

—Sempre ha estat així —va dir l'home més vell—. Significa el respecte entre els Dair i el mantenim. Però sí, és cert, una mica enrevessat sí que ho és.

—Perdoneu-me de nou. No hauria... —va dir la Laura ja amb un posat més seriós.

—A tots ens sobta al primer moment. Ho entenem —va dir el noi més jove, i dirigint-se a mi va afegir—: Continua, si us plau...

Bé, els vaig explicar la història de la meva vida fins aquell moment, incloent-hi tot els fets de la Daifiad Ni i la meva relació amb en Dairfour. Tot això ens va portar fins ben entrada la nit, i com que no havíem sopat, una dona va anar cap al campament, a uns cinquanta metres, per demanar que ens portessin alguna cosa.

Mentre sopàvem, l'home més jove ens va presentar més familiarment. Ell era en Dair-set i la seva Daila era la noia més madura, mentre que la seva Daifiad era la segona en edat. L'home gran era el seu complementari —com el va anomenar—, i era en Dair-vuit. El seu grup eren les altres dues noies, la més jove i la més vella. Indirectament em va preguntar pel meu complementari, però va callar. És a dir: esperava una resposta. Què dir-li? Doncs li vaig dir el que en sabia: poca cosa. Resulta que ja feia un parell d'anys havia contactat amb en Dair-deu, però literalment m'havia engegat a dida. Estava de vacances i n'estava fart de tot allò —els dos Dair es

van mirar—, n'estava fart de no arribar a vell, n'estava fart de començar de nou cada vegada. No es va ni acomiadar. Va girar cua i va marxar. I allà em va deixar, al mig del carrer, sol i sense saber què fer, a qui preguntar, a qui demanar consell. Aquest era un dels motiu pels quals havia anat a la recerca de respostes. Després d'un silenci llarg, pesat, on no sabíem exactament on mirar, en Dair-set va prendre la paraula:

—Ens has explicat clarament la teva situació. Abans de contestar-te, haig de fer-te algunes preguntes —i sense esperar, va encetar la llista—. Sabíem, fa molt de temps que ho sabem, que a la resta del món no treballau com nosaltres. En certa manera, com has dit, l'aïllament ens ha permès mantenir un estil de vida que no hauria d'haver canviat. Aquest és el gran mal que patim. Patim tots, ja que tots cinquanta-quatre estem amenaçats. Però d'això ja en parlarem. Al seu moment us donarem alguns consells. Així doncs, la primera pregunta és: com aneu d'anells?

—Malament —vaig dir— quants n'hem de tenir?

—Dos —va dir la Laura.

—On són? Si dedueixo que en Dair-Daifiad no en sap res i tu no els pots portar, on són?

—Bé... jo tinc el meu —va dir la Laura mirant a terra— i sé on és el de la Daifiad...

—Perdona que hi insisteixi, però ens hi va molt a tots, si us plau...

—Quan la Daifiad Ni va fer el que va fer, va donar-me el seu anell. Va dir-me que no li donés al jove Dair fins saber... fins conèixer... fins que confiés en ell —la Laura seguia mirant a terra—. També em va dir que abans d'amagar-lo o de portar-lo a sobre, el millor era posar-lo al dit del mig de la mà esquerra d'algú, sabent que es crearia un lligam entre aquesta

persona i el jove Dair, més enllà del que visquessin. “Tria bé a la persona”, em va dir. “Confio en la teva intuïció”. La Daifiad Ni i jo érem les primeres, així que ens coneixíem profundament. Dit això la Daifiad Ni va marxar a complir el seu destí. Jo vaig triar una noia que tenia la mateixa edat que en Dair, a Barcelona, d’una família com tantes d’altres n’havia vist al llarg de la meua llarga existència. Ho sento —va dir mentre aixecava el cap i em mirava amb tristesa als ulls—. Era la Cristina. Va portar l’anell fins que vaig intuir que estava a punt de morir, aleshores vaig córrer cap a l’hospital, li vaig treure i em vaig trobar amb tot el que ja sabeu de la següent dimensió.

—Laura, hi insisteixo... ara on és l’anell?

—On les Daifiad guarden les seves coses —i va tornar a mirar a terra. Jo li vaig agafar la mà i aixecant-li el cap suaument li vaig dir:

—Gràcies, ho has fet molt bé. La Cristina era una gran noia.

—Sempre em sorprendrà la intuïció de les Daila —va dir molt seriosament en Dair-vuit després d’un silenci. —Saps? —va continuar— Saps per què et va dir que no li donessis?

—No. No ho va especificar —va contestar la Laura.

—Però tu no ho saps —va afirmar i preguntar alhora, insistint, en Dair-vuit.

—No... No ho sé.

—Has...? Recordes...? Recordes que hagueu tingut una mort sobtada?

—Sí i no, tinc records del passat molt confusos. Em costa molt situar-los en el temps, amb quin Dair va ser. És difícil. Sí que en recordo alguna, però no sabria dir pas quan.

—Tranquil·la, és normal. Et diré què ha passat, indirectament —va dir en Dair-vuit—. Escolteu amb atenció. Prou complicat és començar de nou cada

vegada, aprenent-ho tot: a caminar, a parlar, a llegir, a estudiar, estudiar, estudiar... Aquest és un dels preus que hem de pagar, per això es va preveure que una de les funcions dels anells fos recordar la part de Dair, de Daila o de Daifiad en cada cas. Què vol dir això? Vol dir que podem deixar una empremta en una de les gemmes de l'anell, de forma que en la següent existència, un dia, quan es desperti l'esperit, hi hagi la manera de no tornar a començar, si més no en aquesta naturalesa diferent. Ara bé: prèviament cal deixar-hi l'empremta, abans de morir, per després poder-la recuperar. I què passa si hom mor sense haver deixat l'empremta? Doncs que ho perd gairebé tot. O si més no li resta l'embolic del que ens parla- ves. És per això que dedueixo el que et va passar. Cal saber, també, que hi ha la possibilitat de no perdre l'empremta si un dels altres dos pren la precaució de traspasar l'empremta abans de treure l'anell al difunt. Per això disposa de dues nits. Atenció que he dit dues nits, no dos dies. Dit això, estic segur que la meva Daila estarà molt agraïda si li permetes que t'ensinistri en aquests afers.

—Sí, és clar. Agraïda jo, no ho dubti —va dir la Laura.

—Molt bé. Tornant a la vostra Daifiad... Alguna cosa n'havia sentit dir, del que va fer. Us puc assegurar que crec, perdó, que creiem, que no va ser pas un impuls sinó una decisió molt estudiada. Algú la va aconsellar? No ho sabem. Va seguir les ordres d'algú? No ho sabem. No sabem res. Però el que és un fet inqüestionable és el seu advertiment. Quina implicació té? Doncs és ben evident. En Dairfour, el nostre amic, ha arribat fins aquí sense anell, sense saber res. El fet que hagi vingut amb la seva Daila és important. Molt important per a nosaltres. En cas contrari, us ho dic ara, si no ens hagués anunciat la seva companyia no haguéssim permès el viatge. Però

també cal dir-ho: en cas que ens hagués estat possible impedir-ho. Per què? —No parava de fer-se preguntes i de contestar-se-les ell mateix. Em posava nerviós—. Avui dia, vull dir en data d'avui, no es pot dubtar que l'efecte Dair-Daifiad ha estat alguna cosa més que una simple suma. Va preveure la Daifiad Ni els efectes del seu acte? Ho dubtem. Per això creiem que va ser dirigida per algú. Però això ara és una suposició sense cap importància. Anem als fets: trobem molt encertat, doncs, l'advertiment de la Daifiad Ni. Pots repetir-lo, si us plau, el més exactament possible?

—Més o menys va anar així... —va començar la Laura.

—I exactament és possible? —va insistir en Dair-vuit.

—Sí. Exactament va dir que no li donés l'anell...

—Són les seves paraules? —va tallar-la de nou— És important. Si us plau...

—D'acord, exactament va dir: “Daila-enéa, amiga meva, per la nostra amistat, guarda l'anell, busca algú, segueix el teu cor, ja t'he dit com i quan.” Després la Daifiad Ni va callar —va continuar la Laura— com si reflexionés, com si no trobés les paraules que havien de seguir. I al final em va dir: “Daila-enéa, amiga meva, per la teva seguretat, per la teva vida, per la nostra amistat, per tots nosaltres, no li donis l'anell al jove Dair fins que sigui al teu cor. No li donis fins que el teu cor et faci donar l'esperit per ell”. “Què vols dir?”, vaig preguntar-li. Em va contestar: “Espero que arribarà un dia en el que, si és necessari, sabràs que estàs disposada a morir per salvar la seva vida. Abans que arribi aquest dia, l'ha de tenir.” Jo li vaig preguntar perquè i ella em va contestar: “Si arribada l'hora no pots morir per ell, és que tot ha estat estèril. Ens trobarem al cel”. Va fer-

me un petó al front, ens vam posar dretes i ens vam abraçar. Durant molta estona.

La Laura mirava directament als ulls d'en Dair-vuit, esvelta, desafiant.

—Després la DaiNi, amb llàgrimes als ulls, va fer un petó al jove Dair adormit i se'n va anar. Però abans d'arribar al camí, es va girar i em va dir: "Jo ja he hagut de donar la meva vida per ell. Tu, amiga meva, espero que també estiguis disposada a fer-ho. I espero que no ho facis mai. Al cel, recorda." Això és tot. Va anar així —va acabar la Laura.

—Falta alguna cosa. No, no, no pot ser així. Falta alguna cosa —va dir en Dair-vuit després d'un silenci pesat, dens i incòmode.

La seva Daifiad es va avançar i li va xiuxiuejar alguna cosa a l'orella. Ell va assentir i va mirar la seva Daila, que també va assentir. Els dos Dair es van mirar, van assentir novament i van dir a la Laura que hi estaven d'acord. La Laura es va acostar a mi mig asseguda de cantó, mig darrere meu, i va recolzar el cap a la meva espatlla. Des d'aquesta postura seguia observant els altres. Jo sentia la seva respiració accelerada i com el seu pit tocava la meva esquena a cada inspiració. I com que el meu pare deia sempre que no m'havia de refiar ni d'ell, havia deixat uns mínims fils de connexió vers els dos Dair, passant per sota terra, i resseguint-los allà on fossin. Ja havia comprovat que aquests nexes eren inabastables per a ells, així que no hi havia perill. Heus aquí el que passà: la noia va dir al seu Dair que era evident que per executar l'ordre hi havia dues condicions. Probablement n'hi hauria alguna tercera, hi posaria la mà al foc. I més sense la presència de la Daifiad. La primera s'havia complert ja que la Laura l'havia dit públicament, això era clar com la llum del dia, i a més, dient-ho davant el seu Dair. La segona segu-

rament era una condició que havia de complir el seu Dair vers ella, i ni que la matessin la diria davant el seu Dair, en conseqüència aconsellava a Dair-vuit no insistir-hi. Una Daila moriria abans de parlar. En Dair-set va cercar confirmació a la seva pròpia Daila, la qual va confirmar-ho. Finalment els dos Dair van intercanviar la informació i van estar-hi d'acord: no hi insistirien.

—Sou parella? —va preguntar en Dair-sis.

—Com? —vaig preguntar.

—Que si sou parella! —va repetir rient.

—Parella? Nosaltres? —Vaig mirar la Laura com vaig poder i vaig veure que reia per sota el nas. No es va separar sinó que encara es va acostar més a la meva esquena.

—És clar, nosaltres. Qui sinó? —Va dir la Laura. Jo vaig mirar la resta de la colla i tots somreien, evidentment els havia fet gràcia la meva sortida.

Per sort meva es va presentar el cap de la tribu, irat però deixant entreveure una mica de por. Com qui vol demostrar que mana sense acabar de creure-s'ho. Va mantenir una conversa digna durant uns cinc minuts amb els dos Dair, ja que les noies van recular uns metres. Finalment va marxar amb un posat més segur que en arribar. En Dair-set es va dirigir a nosaltres:

—El nostre cap —em va semblar veure un somriure irònic— ens recorda que demà ens espera un dia llarg. Sabeu que aixequem el campament en trencar el dia i que, probablement, caminarem fins a la nit. Ens recorda, tanmateix, que no vol influir en els nostres afers —ara el somriure el vaig veure clarament—, però pel bé de la comunitat no hem de ser un destorb en la marxa. Us recomano, doncs,

anar a dormir ara i disposareu de sis hores de repòs. Sinó hi teniu cap inconvenient, agraiem que accepteu dormir aquí, perquè hi ha qui no veu bé la vostra arribada. No us en malfieu! Tampoc veuen bé la nostra presència, però l'accepten a canvi... d'una mica de seguretat. Però vosaltres sou diferents, òbviament, i us demano que no els ho tingueu en compte.

—D'acord —vaig dir—. Som-hi, doncs.

—Les nostres dones estan muntant els jaços. Us farem companyia al voltant del foc, no perquè hi hagi cap perill, sinó perquè sou els nostres hostes.

—Molt agraiïts. Suposem que normalment feu vida íntima amb el grup, i tampoc volem destorbar-vos. Si voleu podeu deixar-nos sols.

—Qui deixa els seus hostes sols a casa? —va preguntar-me amb un somriure.

—Com vulgueu. Som a casa vostra.

Els jaços consistien en dues pells enormes de vés a saber quin animal, una fent de matalàs i l'altra de cobrellit. Però com que les nits eren fredes, era d'agrair. Una llança clavada vora cada jaç devia senyalar qui hi dormia, encara que jo les veia totes iguals. Quan tot va ser a punt van cridar la Daila, i donant-li alguna instrucció més es van separar anant cadascuna on li tocava. Fins que les dones no van ser a lloc no em van indicar que podia anar-me'n.

—Fins demà, doncs. —Vaig pensar que amb un senzill “fins demà” n'hi hauria prou.

—A reveure i que descanseu —van contestar-me.

I dit això vaig anar on em tocava. La Laura era esperant-me, tapada fins al coll, amb els ulls oberts

mirant els estels i amb les mans sota el clatell. Abans que entrés em va dir:

—La quincalla la passes per la llança i la deixes sobre la meva. Abans d'entrar, mira el cel i fes veure que desitges alguna cosa. També pots fer-ho de veritat, és clar, però no he entès ben bé cap a on havia de mirar, així que sigues imprecís. Finalment, abans de tapar-te, mira'ls i tanca els ulls.

Vaig fer el que em deia, i certament ells estaven esperant la meva mirada. Vaig tancar els ulls, així que no sé si es van estirar o no. Jo sí. Després d'una estona vaig xiuxiuejar a la Laura:

—Què has desitjat?

—És com les espelmes dels pastissos, no es pot dir.

—Ni t'ho creguis, no has bufat cap espelma.

—Val l'orella? —i es va incorporar el just per bufar una mica, em va estirar el braç i recolzant-se, mig de cantó, va posar el seu cap al meu pit. Amb la mà que li quedava lliure em va abraçar mentre em feia un petó a la galta. Després va tornar cap avall i va posar una mà sobre el meu pit, davant la seva cara—. Bona nit —va dir.

—Bona nit, Daila —vaig contestar. La vaig abraçar tant com vaig poder, suaument. Un parell de minuts més tard em va dir:

—Que dorms?

—No pas. Miro el cel.

—Puc preguntar-te...

—I tant —la vaig tallar.

—Què és el que em volta per l'esquena?

—A tu?

—Dai... —m'agradava quan em deia Dai. Jo també li havia començat a dir.

—Espera, que ens abrigo —i estirant la pell i

assegurant-me que més o menys no es veuria res, vaig fer una mica de boira de llum. La Laura la va mirar estranyada.

—Què és això?

—No et moguis gaire que ho veuran. Mira —i vaig posar la petita esfera davant nostre— la veus?

—Maca, la llum. Què és això que em volta, doncs?

—És una esfereta per protegir-te. Es posarà al mig del que et faci por i de tu, i si no pot t'envoltarà i te n'allunyarà. Ja les coneixes—. L'esfereta, d'un mil·límetre aproximadament, girava molt lentament, semblava que tinguéssim una brossa a l'ull, o una mica de pols voleiant per l'aire.

—Com ho sabies?

—Sóc la teva Daila, no? A més, un borinot voltant-te el nas faria menys nosa. —Vaig mirar-la. Estava altre cop preciosa, els seus ulls negres em miraven amb vivesa.

—Sí, és clar, no m'hi he matat gaire amagant-la. Ei, saps què farem? Tu la manaràs, d'acord? —Li vaig posar al damunt. De la boira va sortir un filet que s'agafà a l'esfera. Agafant l'altre extrem del fil amb suavitat el vaig recolzar al coll de la Daila.

—La notes, que és teva?

—Ssí... sí. Com funciona?

—Sola, ho fa tot sola. Tu la pots moure on no et molesti o cap a on creguis que ve el perill. La resta la farà sola. Notaràs que t'agafa una mica de força, però ja estaré a l'aguait per donar-te'n.

—A veure... —va fer que l'esfera es separés una mica d'ella— Ah! És senzill —va exclamar. I posant-me-la sota el nas va dir:

—Molesta, eh? Molesta?

—Dai!

—Va, et perdono. M'agrada la boleta —i fent unes giragonses la va posar un altre cop darrere seu— Què són aquests fils que surten de la boira?

—Els veus? Carai, no m'ho pensava pas!

—Que en saps poc de mi.

Es va separar una mica i va recolzar el cap al seu braç. Va estirar les cames i me la vaig mirar de dalt a baix.

—Què mires?

—Què vols que miri? A tu.

—Això ja m'ho vas dir.

—Cert, fa mols anys, sota una alzina.

—Ara no mires el mateix.

—És veritat, llavors eres una nena i anaves vestida.

—I doncs? —va preguntar-me, ignorant el que havia dit.

—Més aviat què penso.

—Val: què penses?

—Que t'estimo —vaig dir mirant-la als ulls. Ella també em mirava als ulls.

—Què estimes exactament?

—No t'enfadis. Estimo la meva Daila.

—I la Laura?

—Era una nena que vaig conèixer.

—I ja està?

—Què en queda d'ella?

—No sóc jo, la Laura?

—Fins a quin punt ho ets?

—Ei! Parem ja d'aquest joc —va dir—. Pots dir-me per què estimes la Daila i no la Laura? És tot el que vull saber.

—És llarg —vaig dir—. Quan era amb la Cristina... anava perdut... volia estimar-te, volia estimar-la a ella, sense cap resultat positiu. No sabia perquè, no sabia què em passava, però no hi havia manera d'arribar a res definitiu. Jo mateix encara no sabia qui o què era, com saber-ho de tu? En canvi, ella... D'ella sí que ho sabia. Una noia normal, amb una vida

normal i un futur normal. Però es mereixia que jo l'estimés? No era una pretensió indecent mantenir-la sempre enganyada? —vaig sospirar—. Quan va quedar inconscient, inerta, vaig adonar-me que l'estimava de veritat. Però en acabar la seva vida, la seva ànima seguiria un camí nou, diferent al meu. Pot ser que en el futur ens tornem a trobar? Qui ho sap? On? No ho sé, però fins aleshores... res. El record. I la Laura? El mateix. Avui la Laura, demà vés a saber... En canvi la Daila... La meua Daila m'està preparant per a un futur que potser podrem dominar una mica a la nostra conveniència. Aleshores vaig adonar-me que anava errat, havia estat intentant estimar el present, el cos, la matèria finita en lloc de l'ànima. Vaig estar fent el mateix amb tu que amb la Cristina, sense entendre la nostra naturalesa diferent. Durant els últims dies de la Cristina vaig observar-te, no com a Laura, sinó com a Daila. I el fet va ser extraordinari. Com podia ser que hagués estat tant cec per no veure-hi més enllà del meu nas? Quan vam anar-nos-en i et vas quedar amb el Màster, la Cristina i jo vam parlar de moltes coses. No teníem gaire temps, però així i tot vam parlar de tu. La Cristina em va dir que sabia, que notava, que el meu cor estava dividit entre tu i ella. Al mateix temps sabia, em va dir, que eres... diferent, alguna cosa hi havia en tu que feia que nosaltres ens poguéssim estimar. Quan et va veure a l'altra banda, ho va saber. Sé que vareu parlar però no sé què us vareu dir. Bé doncs, quan érem sols em va dir que jo havia d'estimar la Laura que hi havia aquí, no l'altra Laura. Si ho aconseguia estava segura que seria molt feliç, encara que no ho entenia del tot. Li vaig explicar la nostra naturalesa, doncs, i la seva resposta va ser, la recordo perfectament: "Si estimes la Laura d'aquí, pot ser que algun dia puguis trobar i estimar una altra Cristina allà. Si no és així mai seràs feliç. I jo

espero tornar algun dia, ja que tot és una mica irregular. Ho demanaré. I vull trobar-te, i casar-me amb tu, i tenir una família amb fills i maldecaps i plors i alegries. Vull tot el que no he pogut tenir, i ho vull amb tu. Tu mateix. Ah! I coneixent la Laura et deixaré temps perquè feu la vostra feina, t'ho prometo". Jo li vaig contestar que tot just feia quatre dies que m'havia adonat del mateix i, encara que ja era tard, vaig obrir-li el meu cor. —Vaig fer una pausa i vaig afegir—: Ja la saps, doncs, la raó de perquè t'estimo.

—No m'has dit on queda la Laura en tot això. També sóc la Laura, jo. Ho saps?

—Sí, és clar que ho sé. La Laura és una noia que també estimo, però és una noia que he de respectar, per això, perquè l'estimo, perquè estimo la seva... no sé com dir-ho... Una noia que potser un dia es voldrà casar amb mi, o potser no. Però si haig de triar, triaré la Daila. Faré el que sigui perquè la Daila sigui al meu costat. I espero que ella faci el mateix.

La Laura no va contestar. Mirava cap avall. Semblava reflexionar sobre el que li havia dit, o potser pensava altres coses, no ho sé. Finalment es va moure, i recolzant-se sobre meu, abraçant-me, com havia fet al principi de la nit, va dir:

—Pots apagar la llumeta? —I així ho vaig fer.

—Laura...

—Dai —em va tallar— deixa'm un moment, si us plau.

Vaja, evidentment l'havia cagada un altre cop. Ara: millor saber-ho que viure enganyat, vaig pensar. Vam estar una estona en silenci, potser uns deu minuts. Després va dir:

—Dai. Saps? Demà haurem de fer una cosa sols. Podràs trobar el moment?

—Tu ets l'especialista...

—No siguis ruc. No funciona amb nosaltres. Els hauràs de dir que ens separarem una estona. No, millor que ja ens trobarem a la nit.

—Puc saber què farem?

—No, perquè ni jo ho sé. El que sí que et puc dir és que la teva resposta té premi —es va incorporar i va creuar els braços damunt el meu pit. La seva barbata devia reposar a les seves mans, car hi notava la pressió difuminada. Va posar una cama entre les meves, es va mig col·locar damunt meu—. Fes un xic de llumeta, menys que abans —va dir. Un cop feta la claror es va acostar una mica més.

—Vols saber el premi?

—Me'l suposo.

—Ah sí?

—Si és l'anell de la Daifiad no cal. En tot cas no encara. Podem passar sense ell. T'ho dic de veritat.

—Ets un sol —va riure i em va fer un petó als llavis, pur contacte, però deliciós— ara sí que el premi és complert.

—I doncs?

—Que no me'l puc quedar eternament, l'anell, ja ho saps.

—Per què no pot seguir a l'arracada?

—Ei! Com ho saps?

—Les dues Daifiad porten arracades similars. I tu et vas posar les teves poc després d'anar-se'n la DaiNi.

—Vaja, que saps sumar dos i dos...

—Tu ets la mestra —i fent-la baixar i abraçant-la amb força vam rodar i em vaig posar damunt d'ella. Vaig dir-li suaument—: Dai, t'estimo.

—Apaga el llum —va dir abraçant-me. I posant-nos l'un al costat de l'altre ens vam adormir entre petons i carícies, abraçats.